

Dette gamle, halvglemte Brev, der ved Modtagelsen ikke havde betydet noget for Per, fordi det ikke havde syntes ham anerkendende nok, genoprejste nu hans Selvfølelse. Det slog desuden fast hos ham, at han maatte bryde op herfra og fortsætte sin afbrudte Studierejse. Han vilde derfor igen lægge Ordningen af sine Affærer i Ivans Haand, og navnlig vilde han helt og holdent overlade til ham at genoptage mulige nye Forhandlinger med Spekulanterne. Imidlertid vilde han ganske stille rejse bort — og dennegang direkte til Amerika. Det var ikke værd at udsætte sig for endnu engang at falde for den gamle Verdens Fristelser.

Om Eftermiddagen tog han ud til Skovbakken for at tale med Jakobe herom. Hun var i Haven, da han kom. Hun sad paa en Bænk i Solskinnet nede ved det store Bjælkelysthus.

Skønt hun godt hørte Pers Stemme oppe fra Terrassen, blev hun rolig siddende og gav heller ikke ved noget Raab tilkende, hvor hun var. Da han endelig fandt hende, rakte hun ham kun sin Kind til Kys, skønt han havde søgt hendes Mund. Ikke heller kunde hun faa sig til at sige ham Tak for de Blomster, han bragte med til hende, — især ikke, fordi hun saa tydeligt kunde mærke paa ham, at han ventede det.

Hun havde hele Dagen gaaet om i en fremtvungen, anstrengt Døs under Forsøget paa at glemme, hvad der var sket. Hun, som ellers elskede Klarhed, var i sit Forhold til Per ogsaa paa den Maade begyndt at blive sig selv utro, at hun saavidt muligt lukkede Øjnene for Sandheden overalt, hvor den truede hendes Kærlighedslykke. Ligesom En, der er vaagnet af en sød Drøm og lægger sig om paa den anden Side i Haab om at drømme videre, gav